

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς δῶνα ἡμῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐξωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
ἔτησις . . . 30: 16.—	ἔτησις . . . 30: 20.—
Ἔξαμηνος . . . > 8,50	Ἔξαμηνος . . . > 10,50
Τριμηνος . . . > 4,80	Τριμηνος . . . > 5,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1920
 ΙΑΡΥΘΗ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐξωτερικὸν. λεπ. 40. Ἐξωτερικὸν. λεπ. 45
 Φύλλα ἀποφωτισμένων ἡδῶν, ἐπίσης λεπ. 40
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐρμούδων ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος. Ἐν Ἀθήναις, 10 Ὀκτωβρίου 1920. Ἔτος 42ον. — Δελφ. 45

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κί' ὁ Τζακ ἔμειναν στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου ὡς τις τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Πῆραν ὅλες τις ἀναγκαῖες σημειώσεις γιὰ τὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἑλβετίας, — χάρτη πού θά ἔμεινε ἀτέλης, ἀφοῦ τὸ μεσημβρινὸν μέρος δὲν φαίνεται ἀπὸ καὶ. Ὁ ἀ συμπληρώνονταν ὁμοίως μετὰ τὸν γυρισμὸ τοῦ Σιφια, ὅταν ὁ πλοίαρχος Λιττλστον θάποτελεῖαι τὴν ὑδρογραφικὴ ἀναγνώριση τοῦ νησιοῦ.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ Ἐρνέστος ἔκοψε ἓνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάρι τοῦ κί' ἔγραψε τὰ ὀνόματά:

«Σήμερα, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1817, ὥρα 4 μ. μ., ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου...»

Ἐδῶ στάθηκε καὶ ρώτησε:

— Πῶς θά ὀνομάσουμε, ἀλήθεια, αὐτὸν τὸν κώνο;

— Κώνο τῆς Λύπης, ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ δῶ τὸ Φελσενγάιμ! ἀποκρίθηκε ὁ Τζακ.

— Ὅχι, κώνο τοῦ Ζαν Ζερμάτ, πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα σας, παιδιά μου! ἐπρότεινε ὁ κύριος Οὐόλστων.

Ἡ πρότασις ἔγεινε δεκτὴ μὲ χαρὰ. Ὁ Τζακ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο τοῦ ἓνα ποτήρι. Τὸ ἴδιο ἔλαμαν κί' οἱ ἄλλοι. Κί' ἀφοῦ ἤπιαν λίγη ρακὴ μ' ἓνα τριπλὸ «ουόρα» γιὰ τὰ βαπτίσια, ὁ Ἐρνέστος μπόρεσέ νὰ ἐξακολουθήσῃ:

«...ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζαν Ζερμάτ, σὲ σὰς, ἀγαπητοί μου γονεῖς, σὲ σὰς, κυρία Οὐόλστων, σὲ σὰς, ἀγαπητή μου Ἄννα, ἀπευθύνουμε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐμπιστευμένο στὸν πιστό μας ταχυδρόμο, πού, πῶς εὐτυχῆς ἀπὸ μᾶς, θά βρῆται σὲ λίγο στὸ Φελσενγάιμ.

Ἡ Νέα-Ἑλβετία μας, ὁλόμωρα γι' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰν-

δικοῦ Ὀκεανοῦ, ἔχει περιμέτρο ἐξήντα ὡς ἑβδομήντα λευγῶν. Πολὺ εὐφρῆν στο μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς, εἶναι ἀγορὴ καὶ φαίνεται ἀκατοίκητη πῶς ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τῆς βουνοσειρᾶς.

«Υστερ' ἀπὸ σαρανταοκτὼ ὥρες, ἐπειδὴ ὁ γυρισμὸς θά εἶναι εὐκαλύτερος, θά βρισκόμαστε κοντὰ ἔς ὅλους ἐκείνους πού ἀγαποῦμε καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, μὲ τὴν ἀδεία τοῦ Παντοδύναμου, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε πῶς θά ἰδωθοῦμε μ' ἐκείνους πού περιμένουμε τόσο ἀνυπόμονα.

«Ἐκ μέρους τοῦ κ. Οὐόλστων, τοῦ ἀδελφοῦ μου Τζακ κί' ἐκ μέρους τοῦ εὐ-

πειθοῦς υἱοῦ σας, δεχθῆτε τοὺς πῶς ἐγκάρδιους χαίρετισμούς.

Ἐρνέστος.

Τὸ περιστέρι βγήκε ἀπὸ τὸ κλουβί του καὶ, ἀφοῦ δέθηκε τὸ γράμμα στὸ πόδι του, ὁ Ἐρνέστος τὸ ἄφησε νὰ πετοῖται.

Στὴν ἀρχή, τὸ πουλὶ σηκώθηκε τριάντα ὡς σαρῶνα πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸν κώνο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ περιλάβῃ μεγαλύτερη ἐκτασὴ μὲ τὸ βλέμμα του. Ἐπειτα, ὀδηγούμενο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ἐκείνο ἐνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ, — τὴν ἕκτη αὐτῆ αἰσθησὴ καθε ἑώρου, — διευθύνθηκε μὲ γοργὸ πέταγμα πρὸς τὰ βορρεῖα καὶ δὲν ἄργησε νὰ χαθῆ.

Δὲν ἔμεινε τώρα, παρὰ νὰ ὑψώσουν καὶ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζαν-Ζερμάτ καὶ γιὰ κοντὰρι μεταχειρισθῆκαν τὰ μακρὰ μπαστοῦνι τοῦ κ. Οὐόλστων, πού τὸ ἔχωσαν ἀνάμεσα στὸς τελευταίους βράχους.

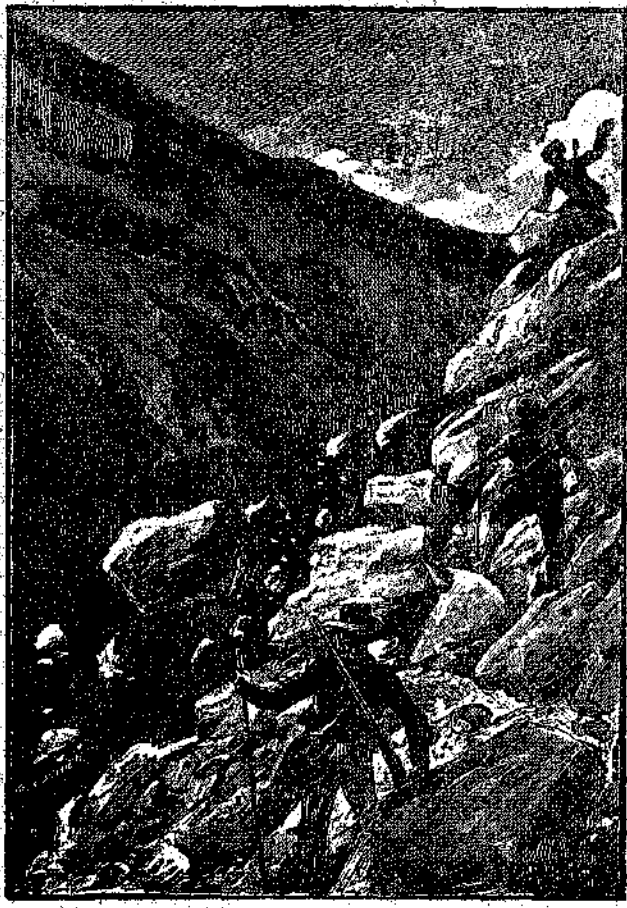
Ἀφοῦ ἔγεινε κί' αὐτὰ, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κατεβοῦν στὰ πόδια τῆς βουνοσειρᾶς, νὰ φθάσουν στὴ σπηλιά, νὰ φᾶνε ἓνα καλὸ γεῦμα ἀπὸ κυνήγι καὶ τέλος νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεκουραθοῦν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τόσο κουραστικὴ ἡμέρα.

Τῆ ἡμέρῃ πρὶν θάναχωροῦσαν κί' ἔτσι, μετὰ σαρανταοκτὼ ὥρες τὸ λιγώτερο, θά ἦταν πῶς στὸ Φελσενγάιμ.

Ἀφοῦ ὑψώθηκε ἡ σημαία, ὁ Τζακ εἶπε:

— Ἐλπίζω νὰ μείνῃ ὡς τὸ γυρισμὸ τοῦ Σιφια, γιὰ νὰ τὴν ἰδῆ ὁ ὑποπλοίαρχος Λιττλστον μόλις φθάσῃ ἢ κορβέττα μπροστὰ στὸ νησί. Πῶς θά πάλῃ ἡ καρδιά τοῦ Φρίτς, τῆς Τζένου, τοῦ Φραγκίσκου, τῶν παιδιῶν σας, κύριε Οὐόλστων, μὰ κί' ἡ δική μας, ὅταν θάκουσθοῦν οἱ εἰκοσιμία κανονίς, πού θά χαίρεθῆσιν τὴ σημαία τῆς Νέας-Ἑλβετίας!

Ὡστόσο ὁ κ. Οὐόλστων, μὲ

«Μερικὲς πέτρες ἔσκουνηθῆκαν καὶ ροβόλησαν...» (Σελ. 335, στ. α')

μιά ανεξήγητη επιμονή, κιαλάριζε κάθε τόσο προς τα ναυαγία. Μια στιγμή, ο Τζακ τον ρώτησε:

— Μά τι βλέπετε, κύριε Ουόλστον;

— Τίποτα... μου φάνηκε... αποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον με τα κιάλια στα μάτια.

— Τι;

— Σάν καπνός άπάνω από το άκρογιάλι... έκτός άν είναι άτμός, σάν έκείνον που είδαμε τότε που ταξιδεύαμε με την πινάσσα.

— Μά διαλύεται; ρώτησε ο Έρνέστος.

— Όχι... έβεβαίωσε ο κ. Ουόλστον.

Και φαίνεται πάντα στην ίδια θέση... στην άκρη της βουνοσειράς. Μήπως ναυαγοί, πρό πολλών έβδομάδων, ή άγριοι είναι κατασκηνωμένοι 'ς έκείνο το μέρος της άκτής;

Ο Έρνέστος κοίταζε κι' αυτός, αλλά δεν είδε τίποτα έκεί που έδειχνε ο κ. Ουόλστον.

— Όχι από κει!... από δω να κοιτάξετε... από δω... προς τη μεσημέρια!

Κι' ο Τζακ έτεινε το χέρι προς τη θάλασσα, έπάνω από τους πελώριους βράχους που περιόριζαν έκείνη την άκτη.

— Μά είναι πανί! φώναξε ο Έρνέστος.

— Ναι, ένα πανί! είπε ο Τζακ.

— Πλοιο περνά μπροστά από το νησί μας κι' έχει την πλώρη κατ' αυτό! είπε ο Έρνέστος.

Ο κ. Ουόλστον πήρε τα κιάλια κι' είδε καθαρώτατα ένα τρικάρτο που, με όλα του τα πανιά, έπλεε στόανοικτά, σε άπόσταση τριών περίπου λευγών.

Ο Τζακ τότε φώναζε, χειρονομώντας ζωηρά:

— Είναι ο «Ξιφίας»!... Δεν μπορεί να είναι παρά ο «Ξιφίας»!... Θα γύριζε κατ'ά τα μέσα του Οκτώβρη και φθάνει τέλος του Σεπτεμβρη. Δεκαπέντε μέρες νωρίτερα!

— Δεν είναι καθέλου άπίθανο, αποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον. Όπωςόποτε, άς ιδούμε πρώτα τι διεύθυνση έχει αυτό το πλοίο...

— Μά διεύθνεται προς τη Νέα Έλβετία! έβεβαίωσε ο Τζακ. Άυριο το πρωί θα μπη στον όρμο της Σωτηρίας και δεν θα είμαστε κει να το υποδεχθούμε!... Άς φύγουμε γρήγορα, κύριε Ουόλστον! Άς περπατήσουμε όλη τη νύκτα!...

Κι' ο Τζακ έτοιμάσθηκε να γλυστερήσθ από την πλαγιά του κώνου. Άλλά μία παρατήρηση του Έρνέστου τον έκρατήσε:

— Όχι, είπε κοιτάζτε καλύτερα, κύριε Ουόλστον. Το καράβι αυτό δεν έχει την πλώρη κατ'ά το νησί μας.

— Ναι, πραγματικώς, αποκρίθηκε ο Ουόλστον, αφού παρατήρησε λίγες στιγμές την κίνηση του πλοίου.

— Όστε δεν είναι ο «Ξιφίας»; φώναζε ο Τζακ.

— Όχι! έβεβαίωσε ο Έρνέστος.

— Άλλως τε, έπρόσθεσε ο κ. Ουόλστον, ο «Ξιφίας» θάρραζε από τα βρειθουδουτικά, ενώ αυτό το πλοίο διεύθνεται νοτιοανατολικά κι' απομακρύνεται από το νησί μας.

Δεν χωρούσε πια άμφιβολία. Το τρικάρτο έκείνο δεν είχε κανένα σκοπό να έπισκεφθ τη Νέα Έλβετία. Πήγαινε στη δουλειά του!

— Άς πάη! αποκρίθηκε ο Τζακ. Καλύτερα που δεν είναι ο «Ξιφίας»... Νόρηθι λίγο άργότερα, για να μαςτε κι' έμεις κάτω, ναποδώσουμε τις κανονισμένες τιμές στην κορβέτα της Α. Μ. του Γουλιέλμου Γ' της Άγγλίας!

Και λέγοντας αυτά, ο Τζακ άδειασε δυό φορές το τσιγάρι του, προς τιμήν της κόκκινης κι' άσπρης σημαίας, που έκυμάτιζε πρό μισής ώρας στην κορυφή του κώνου Ζαν-Ζερμάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η άναμνηστική Φελεονχάιμ. — Άνηνοχαστική άεροπορία. — Άναχώρηση για το Έμπερφουρτ. — Ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος. — Τι είχε συμβή. — Το κνήμι των έλεφάντων. — Πρώτιση του κ. Ουόλστον. — Ένάτοι άνοιγμα. — Ο Τζακ!

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, ο κ. Ζερμάτι κι' η γυναίκα του, ή κυρία Ουόλστον και ή κόρη της, ήταν μαζεμένοι στη βιβλιοθήκη, αφού πέρασαν μία ώραία ημέρα εργαζόμενοι.

Τά τέσσερα αυτά πρόσωπα συνομιλούσαν κοντά στο παράθυρο που έβλεπε στη δεξιά όχθη του ρέματός των Τσακαλιών, και φυσικά, — για τί άλλο, — για κείνους που είχαν φύγει πρό τριών ημερών.

— Που να βρίσκονται αυτή τη στιγμή; ρώτησε ή Μπέτιση.

— Κατ'ά τη γνώμη μου, θα έρθασαν στην κορυφή της βουνοσειράς, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτι.

— Ποιός ξέρει με πόσους κόπους και με πόσους κινδύνους!... είπε ή Άννα.

— Κινδύνους... δεν πιστεύω, αγαπητή μου, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτι. Όσο για τους κόπους, ο πατέρας σου είναι αρκετά άκμαϊός άκόμη κι' οι γιοί μου ύπέστησαν κι' άλλους πολλούς.

— Ο Έρνέστος όμως δεν έχει την άντοχη των άδελφών του... παρατήρησε δειλά ή Άννα.

— Όχι βέβαια, αποκρίθηκε ή κυρία Ζερμάτι, γιατί αυτός προτιμούσε πάντα τη μελέτη από τη σωμασσία.

— Όχι δά! είπε ο κ. Ζερμάτι. Άν ο Έρνέστος εργάσθηκε πολύ με το κεφάλι, δεν εργάσθηκε λιγώτερο και με τα χέρια και με τα πόδια...

— Να ιδούμε ως αύριο, είπε ή κυρία Ουόλστον, θα γυρίση το περιστέρι που πήρε ο Έρνέστος, με κανένα γράμμα για μας;

— Και γιατί όχι άπόψε; αποκρίθηκε ή Άννα. Το περιστέρι μπορεί να βρη

τον περιστεριώνα του άκόμα και νύκτα. Άλήθεια, κύριε Ζερμάτι;

— Βεβαίωτάτα, Άννα! Η γρηγοράδα αυτού του πουλιού είναι τόσο μεγάλη, — είκοσι λεύγες την ώρα, λένε, — ώστε θα μπορούσε να διανύση την άπόσταση που μας χωρίζει από τα βουνά, σε έξη ήττα ως έβδομη ήττα λεπτά της ώρας!

— Να φυλάξω το γυρισμά του ως το πρωί; έπρότεινε ή κόρη.

— Μά τόσο άνυπομονείς να λάβης νέα από τον πατέρα σου; τη ρώτησε ή κυρία Ζερμάτι.

— Κι' από τους γιούς σας, κυρία Ζερμάτι! συμπλήρωσε ή Άννα.

— Κρίμα που ή βουνοσειρά αυτή δεν φαίνεται από το Φελεονχάιμ! παρατήρησε ή κυρία Ουόλστον. Άλλοιωτικα, μ' ένα καλό κιαλί, θα μπορούσαμε να ιδούμε αν κυματίζει ή σημαία στην κορυφή.

— Μά γι' αυτό, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτι, αν το περιστέρι δεν φανή ως αύριο το πρωί, σκοπεύω να σελλάσω τον Λάιτφους και να πάω στο Έμπερφουρτ. Άπό κει φαίνεται ο κώνος.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΦΙΔΙΑ

Όταν κάπως μετριάσθηκαν οι πόνου του δαγκάματος, κι' αφού πια όλοι, με τη διαβεβαίωση του γιατρού πως δεν υπάρχει κίνδυνος ζωής, είχαν συνέλθει από τον τρόμο, εύθως κυριεύθηκαν από τη δίψα να μάθουν όσες μπορούσαν περισσότερες λεπτομέρειες. Και τα έρωτήματα 'ς τον φιλοδαγκωμένο έπεφταν βροχή: Πως έγινε; πως δεν έπρόσθεξε, πως δεν έπρόλαβε, πως την έπαθε, που ήταν το φίδι, τι χρώμα είχε, μεγάλο ήταν, μικρό;... Όλα, όλα ήθελαν να τα μάθουν, άπληστοι και περίεργοι οι άνθρωποι. Κι' ο δυστυχής πληγωμένος έπρεπε να ύποκνήψη.

«Πρώτη φορά, τους είπε, πήγαινα 'ς το περιβόλι του Δεϊνα... Δεν μου είχαν πει πως έχει φίδια. Μόνο από το σκύλο μου είχαν συστήσει να φυλακτώ. Κι' αλήθεια, μόλις πλησίασα, ο μαντρόσκυλος, άγριου μέγους, χύμηξε να με φάη. Πράφτασα όμως, του έριξα λίγα κόκκαλα, που είχα πάρει επίτηδες μαζί μου, κι' ήσύχασε. Κι' αν δεν ήσύχαζε με τα κόκκαλα, του έριχνα μία σφαίρα με το δίκαννο κι' ήσύχαζε καλύτερα. Έτσι μπήκα μέσα. Μά κει που άνόπητα έκοβα λουλούδια, σεμιά στιγμή, κρυφά και ύπουλα, με δάγκωσε το φίδι. Δεν ήμουν προετοιμασμένος πως θα τ' άπαντήσω, κι' ούτε εγγάγισε πριν με δαγκάση. Πως να προφυλαχθώ;!...»

Αυτά διηγήθηκε ο δαγκωμένος κι' ύστερα από ένα βαθύ στεναγμό πόνου που λες και του έδωσε όρεξη να φιλοσοφήσθ, έπρόσθεσε: «Πως θα προτιμούσα και στη ζωή μου να πάντωνα λυσσαλέα σκυλιά παρά φαρμακεριά φίδια!»

E. A.

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΕΣ

[Παραμύθη]

Για πρώτη του φορά ο Παυλάκης έβλεπε σήμερα κ' άμ' άπαν έλ λ α. Κι' όση ευχαρίστηση του έκανε το γλυκό υγρό που παλαστή γλωσσίτσα του, όταν ρουφούσε το άνθρακι από κάτω, άλλη τόση άπορία γεννήθηκε στο κεφάλι του για τη προσευσή του. Γιατί τάχα, άπ' όλα τα λουλούδια, το μέλι αυτό να βρίσκεται μόνο στις καμπανέλλες;

Τά χερσάκια του έψαξαν από δω, έψαξαν από κει, μέσ' από τα φύλλα του λουλουδιού, μα του κάκου. Τίποτα δεν έβρισκε που να του έλεγε κάτι. Κι' ή άπορία του θάμνε άλυτη για πολύν άκόμα καιρό, αν ή καλή του ή γιαγιά δε θυμόταν την ιστορία της Καμπανέλλας, που ύποσχέθηκε να του την πη, στη θέση του παραμυθιού που του έλεγε κάθε βράδυ.

Τον παλιό καιρό, άρχισε ή γιαγιά, όταν ούτε πολλοί άνθρωποι ήταν, ούτε πολλά κακά παιδιά να κόβουν τα λουλούδια, οι καμπανέλλες δεν ήταν κίτρινες, ούτε είχαν το μέλι, που βγαίνει τώρα από μέσα τους, σάν τις ρουφάει κανείς. Ήταν κάτι άσπρολούουδα, άνοιμικά, καγκετικά, πάντα πεινασμένα και κροπάντων πολύ πονηρά. Αυτό το τελευταίο μάλιστα ήταν ή αίτία της κακομοιρίας τους, γιατί τάλλα λουλούδια που δεν άργησαν να τις καταλάβουν, τις είχαν από φόβο κι' άπόφευγαν κ' όσον μεγάλες σχέσεις μαζί τους.

Τη δυστυχία τους όμως αυτή σε λίγο τη διαδέχτηκε μία μεγάλη εύτυχία, που αν ήταν πίο φρόνιμες, δεν θάφταναν τη χάσουν ποτέ. Οι άνθρωποι δεν είχαν βρη άκόμα τις κυφέλες, τα μικρά έκείνα σπιτάκια που είδαμε προχτές στο βουνό, κι' έτσι οι μέλισσες έτρεχαν από λουλούδι σε λουλούδι κι' από δένδρο σε δένδρο, σέρνοντας μαζί τους κι' όλο το μέλι που μαζεύαν για το χειμώνα. Μιάν αυγή, ένα μεγάλο μέλισσι, περνώντας μπρός από κάμποσες καμπανέλλες, που κοιμώντουσαν άκόμα, κοντοστάθηκε λίγο παρακάτω τις κοίταξαν οι μέλισσες σκεπτικώς, κάτι κρυφαίπαν και πήραν πάλι το δρόμο τους.

Το άλλο πρωί, οι καμπανέλλες έψπνησαν από μία μεγάλη βοή. Γύρω τους, χιλιάδες μέλισσες περιμεναν πότε θα έψπνησουν για να τους μιλήσουν. Μόλις τις είδαν να νοίγουν τα μάτια, δυό άπ' αυτές, ή βασίλισσα με μία γριά, πλησίασαν τις καμπανέλλες, τις καλημέρισαν κι' άμέσως άρχισαν να τους λένε το σκοπό του έρχομού

τους. Είχαν περάσει, λέει, και χτές το πρωί από το ίδιο μέρος, όταν οι καμπανέλλες δεν είχαν έψπνησει άκόμα, τις καλοκοίταξαν κι' άπόρησαν πως τόσο καιρό δεν τις είχαν προσέξει καλύτερα. Γιατί αν είχαν κάνει αυτό, θάβλεπαν πως οι καμπανέλλες μπορούσαν μία χαρά να τους φυλάνε το μέλι μέσ' το γουβιτωτό τους σώμα, χωρίς κι' αυτές οι μέλισσες, να ξεχνάνε το βάρος που θα τους έδιναν...

Χωρίς πολλά-πολλά λοιπόν συμφώνησαν οι μέλισσες με τις καμπανέλλες, για μεγάλη χαρά και των δυό μερών. Γιατί κι' οι μέλισσες θάτρεχαν τώρα πίο ελεύθερες στις δουλειές τους, μα και στις καμπανέλλες δε θάλειπε από δω και μπρός ή καλοπέραση.

Όπως όμως είπαμε και προηγήτερα, οι καμπανέλλες δε στάθηκαν φρόνιμες. Δεν είχε περάσει μήνας από το κλείσιμο της συμφωνίας κι' έφερναν καταφορτωμένες και με τα φύλλα κίτρινα από το μέλι. Φύλαγαν ό,τι είχαν μαζέψει οι μέλισσες όλο το

και το πρωί οι καμπανέλλες, οι μέλισσες δε δυσκολεύθηκαν να καταλάβουν τι είχε γίνει το μέλι τους κι' έφυγαν γεμάτες άπελπισία. Πως θα περνούσαν τώρα το χειμώνα, χωρίς ούτε μία σταλαγματιά μέλι;

Άναγκάσθηκαν λοιπόν να εξακολουθήσουν την εργασία τους κάμποσες άκόμα ήμέρες, που δεν ήταν καθόλου καλοκαιρινές, και με πολύν κόπο κι' άγώνα να μαζεύουν λίγο μέλι, από τα τελευταία λουλούδια, που πήγαν και τώκρυφαν στην κορυφαία ενός καλού δέντρου. Από τότε μάλιστα πήραν τη συνήθεια οι μέλισσες να κρύβουν το μέλι τους και να ξεχειμωνιάζουν μέσα στις κουφάλες των δέντρων, όπου οι άνθρωποι τους έκαναν επίτελους τα σπιτάκια που είδαμε στο βουνό.

Όστόσο το κακό που έκαναν οι καμπανέλλες στις μέλισσες, — που κόντεψαν τότε να πεθάνουν οι καίμενες, — ήταν πολύ μεγάλο. Κι' αν δε βρήκαν την τιμωρία τους από τις ίδιες τις μέλισσες, τη βρήκαν όμως από το Θεό:

Άπό το μέλι που έφαγαν τότε οι καμπανέλλες, λίγο δεν μπόρεσαν να το χωνέψουν ποτέ. Κι' ή γλύκα που βγαίνει τώρα από μέσα τους είναι αυτό, το άχώρευτο μέλι, που άποτελεί την τιμωρία τους. Γιατί ζητώντας κανείς να το ρουφήξη, ρουφάει μαζί του και τη ζωή της καμπανέλλας...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΕΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοβ Φωσφωρελέμπεν]

46.

Δεν ύπόκει στον κόσμο άνθρωπος που να μην του ήλθε κάποτε μία άπροσδόκητη εύτυχία. Τοίτο να θυμάσαι και δεν θάπελπισθής ποτέ για το μέλλον.

47.

Άς μάθουμε να μεταχειριζόμαστε τον εαυτό μας όπως μεταχειριζόταν, καθώς λένε, ο γιατρός Ράιλ τους άρρώστους του: Οι άντατοι έχαναν τη ζωή, αλλά ποτέ την έλπίδα.

48.

Μόνο με την ένεργεια μπορεί να διατηρησθ ο άνθρωπος την άτομικήτητά του μπροστά στις δυνάμεις του Σύμπαντος.

49.

Όυτε αυτό το βιβλίο, ούτε κανέν' άλλο δεν μπορεί να επιβάλη στον άνθρωπο ως καθήκον το να μη λυπάται. Οι χορδές του πιάνου γίνονται παράτονες από την άτιμόσφαιρα. Δύσκολο βέβαια να παίξη κανείς καλά με τέτοιο όργανο. Ο δεξιότεχνης όμως (ο βιρτουόζος) το κατορθώνει για λίγο καιρό, ώσόντου δηλαδή ή παρατομία άπλωθη σ' όλες τις χορδές το όργανο δεν βγάζει πια σωστή νότα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. ΜΑΡΙΑ Σ. ΛΕΡΙΩΤΟΥ (Καστανή Χιωτακόβλα) εν Χίω, Α' Βραβείον 18ου και Β' 19ου Διαγωνισμού Βραβυθμάτων. ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ (Άφελής Χιωτακόβλα και Τριανταφυλλένια) εν Χίω, Α' Βραβείον 18ου και 19ου Διαγ. Βραβυθ.

καλοκαιρι, για να περάσουν μ' αυτό μαζί τους τα κρύα του χειμώνα. Έκείνο το βράδυ, οι μέλισσες πέρασαν, όπως πάντα, από τις καμπανέλλες, τους άφισαν ό,τι είχαν μαζέψει όλη την ήμερα και τις καληνύχτισαν, για να ξαναγυρίσουν το πρωί και να μείνουν πια κοντά τους ως τάλλο καλοκαιρι. Οι καμπανέλλες όμως, φαίνεται, δεν θα καλάκουσαν την άπόφαση αυτή, γιατί μόλις έφυγαν οι μέλισσες μαζεύτηκαν όλες σε συμβούλιο. Κι' ύστερ' από πολλές συζητήσεις, άπόφασαν να κρύψουν όλο το μέλι για τον εαυτό τους και να πούν στις μέλισσες πως τη νύχτα ήρθαν κλέφτες και τους τώκλεψαν. Όπως κι' έκαναν.

Άλλά όσο τεχνικά κι' αν άπολογηθή-

ΣΤΟΥ ΔΙ-ΔΙΑ

Πάμε ψηλά στού 'Αι-Διά το δρομοκλήσι με τίς σκεβρές, τίς ξεχρωμένες εικόνες, άπλό, δίχως ρυθμούς, χρυσές κολόννες, — την παλιά πίστη εντός μας ν' αναστήση.

Δέν μπορούν να χωρέσουν τα μύση στα βουνά αυτά: 'δω πάνω οι άνεμώνες με τούς κήνους ταιριάζουν άρρεβώνες μές στη γλυκειά γαληνοφόρα φύση.

Κοίταζε γύρω: λάμπε η Σαλαμίνα φλογισμένη άπ' τον ήλιο που τή 'δέρνει μακριά, σά σέ θαμνιόφωτο ή 'Αθήνα...

Κάποιος γλάρος κωθρά στο κύμα γέγνε, κι' ή θάλασσα στρωτή, φωτολουμένη — σαν την ψυχή μας τη γαληνεμένη...

ΙΑΝΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

Παρόραμα: — Στη «Γαλήνη», (φύ) 39, σελ. 307, στον έκτο στίχο, ή λέξη «αιθέρα» να διαρθρωθή σε «αίθερα».

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Αγαπητοί μου

ΟΥΡΑΝΟΣ σήμερα είναι ασυννεφιαστος, ολόγλανος κι' ο ήλιος λάμπει και θερμαίνει σαν καλοκαιριότικος. Κοιτάζοντας έξω, από το άνοιχτό παράθυρο του γραφείου μου, θα μπορού-

σα να γελασθώ και να νομίσω πως ό Ημεροδείκτης μου τρελλάθηκε. Μά οι φωνές που άκούω από το δρόμο, με πείθουν κάλι πως είναι Οκτώβρης: «Ένας από δω φωνάζει: «Κάστανα! κάστανα ζεστά!» Κι' άλλος από κει: «Κούμαρα! κούμαρα!» Έπειτα είναι κι' ή μυρωδιά του σπιτιού: Σήμερα μυρίζει από...ναφθαλίνη. Καταλαβαίνετε γιατί: Έχουν βγή από τα σεντούκια τα χειμωνιάτικα ρούχα κι' είναι άπλωμένα εδώ κι' εκεί για να ξεζαρώσουν και να ξεμυρίσουν: Χοντρά κοστούμια, βαρετά έπανωφόρια, φανελλες, κακόλ, χαλιά, μπερντέδες, — ή πανοπλία που θα φορέσουν οι άνθρωποι και το σπιτι, για να πολεμήσουν με τον άγριο Χειμώνα που έφτασε. Όχι, ό Ημεροδείκτης μου ό καίμενος δέν τρελλάθηκε. Μόνο ό ουράνος κάνει σήμερα τά καπρίτσια του. Κι' άντί να φορή κι' αυτός ή να ετοιμάξη τά χειμωνιάτικά του, τά ντε μι-σα ιζ' όν τουλάχιστο, παρουσιάζεται ψιλοντυμένος με τρανοπαράν...

Μ' αλήθεια, τόση τρέλλα έχει σήμερα ό ουράνος;... Πώς τον άρπίζει ό γέρο-Χει-

μώνας, πώς δέν του θυμίζει πως θα κρυώση με τά λινά;... Και βγαίνω στο παράθυρο για να ιδώ καλύτερα. 'Α, όχι! 'Ο, τι γίνεται στο σπιτι, γίνεται και στον ουράνο: Σύννεφα, άτμοί, όμίχλες, να τά άπλωμένα εκεί-κάτω στους μακρινούς όρίζοντες. Λες πως ό,τι βγήκαν κι' αυτά άπ' τα ουράνια σεντούκια και κρεμάστηκαν στις άκρες, για να ξεζαρώσουν και να ξεμυρίσουν από τη ναφθαλίνη. Κι' αύριο-μεθαύριο ό ουράνος, θέλωνας και μή, θα τά φορέση και το γαλάζιο του φόρεμα θα σκεπασθί, κι' ό λαμπρός του ήλιος θα κρυφθί...

Όστόσο τό θέαμα είναι ωραίο. Κανείς δέν μπορεί να ρηθί πως ή φθινοπωριάτικη φύση παρουσιάζει ένα σωρό όμορφίες. Το φθίς κάνει χιλιά τρελλοπαίχνιδα μ' εκείνα τά μακρινά σύννεφα, τούς άτμούς, τίς όμίχλες. Τα χρωματίζει με τρόπο που θάφερνε σε άπελπισία οποιοδήποτε ζωγράφο. Και τά βουνά δλόγως τί ζωηρά χρώματα που παίρνουν! Και τά δένδρα με τά κίτρινα ή κοκκινωπά φύλλα, πόσο αλλοιώτικα φαίνονται! Κι' ή χλόη άκόμα, ή πράσινη, μά πόσα χρυσάφια έχει στολισθί! Και τό χρώμα, τό σχεδόν άσπρο χρώμα του καλοκαιριού, πως έγινε βαθύτερο, ζωηρότερο! Κι' όλο τό τοπίο, πόλη μαζί κι' έξοχή, πως φαίνεται σαν καθαρισμένο, σαν ξαναγεωμένο! Γιατί και τό φθινόπωρο, για μία στιγμή, παρουσιάζει τό ξανά-ναιμα της άνοιξης. Μά τη διαφορά πως αυτό είναι σταθερό, αληθινό, ενώ εκείνο είναι άπατηλό, φευτικό...

Οι ποιητές τρελλαινούνται, — παλιά δουλειά! — για τό φθινόπωρο. Για τον ίδιο λόγο που τρελλαινούνται και για τό ήλιο-βασίλειμα. Είναι τό πέλος, τό πέσιμο, ή παρακμή. Και πάντα ή παρακμή έχει ένα θέλγητρο, ξεχωριστό... Αύτά όμως τά είπαμε τόσες φορές, που είναι περιττό να λέμε κάθε χρόνο τά ίδια. Καλό θάταν, άν είχαμε να πούμε τίποτα καινούριο. 'Αλλ' άφσαν τίποτα που να μην τό πούν οι εύλογημένοι ποιητές; Και ποιόν να νομίζης, μεγάλο ή μικρό, χωρίς να βρής μία φθινοπωριάτικη ζωγραφιά, έναν ύμνο στο φθινόπωρο; 'Ο, τι και να πής, πρέπει να ξεφής πως είναι χλιποτυμένο. Φαίνεται όμως πως τά παιδιά αυτό δέν τά τρομάζει. Πόσα «Φθινόπώρα» δέν έλαβε αυτό τον καιρό ή Διαπάλασις για τή Σελίδα! 'Ε, κάποιος άπ' αυτά όλα θα βρεθί καλό, «σχετικώς πρωτότυπο», κι' αύριο-μεθαύριο θα δημοσιευθί. Κάμετε λοιπόν ύπομονή δοσι θα θέλατε να διαβάσετε περισσότερα για τό αγαπημένο σας Φθινόπωρο.

Έγω σήμερα θα σταθώ ως εδώ. 'Αφού σάς δώσω όμως και μία συμβουλή, όχι βέβαια πολύ ποιητική: Το Φθινόπωρο είναι λιγάκι ύπουλο. Προσοποιεί τα καλοκαίρι, αλλά στο βάθος είναι πάντα χειμώνας. Προσέχετε λοιπόν να μη σάς γελά. Να ντύσεθε όπως σάς λεί η μαμμά και να φυλάγεσθε. Καπρίτσια σαν τό ση-

μερινό τουρανού, που βγήκε με τά γαλάζια του τρανοπαράν, για τά παιδιά είναι πολύ επικίνδυνα.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του HECTOR MALOT [Βραβευμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία] ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια).

Ευχαριστήσαμε τον αδελφό του Μπόμπ όπως έπρεπε.

«Όταν θελήσετε να γυρίσετε στην 'Αγγλία, μάς είπε με μία δυνατή χειραφία, ή Έκλεϊψις φεύγει από δω κάθε Τρίτη κι' είναι πάντα στη διάθεσή σας.

Ευγενική ή πρόταση βέβαια, μά δέν είχαμε καμμία όρεξη να τή δεχθούμε, ούτε έγω, ούτε ό Μαρτίνας, γιατί δέν είχαμε και κανένα σκοπό να ξανασιχούμε θάλασσα τόσο γρήγορα...

Βγήκαμε στο 'Ιζινύ με τά ρούχα μας μόνο και με τά όργανά μας, — γιατί ό Μαρτίνας είχε θυμηθί να πάρη και τή άρπα μου, που τήν είχ' αφήσει στην παράγκα του Μπόμπ, τή νύκτα εκείνη που είχα πάει στο ξενοδοχείο τής Μεγάλης Βαλανιδιάς. Οι σάκκοι μας όμως, με ό,τι είχαν μέσα, έμειναν στάμάξια τής οικογενείας Δρισκόλλ. Αυτό μάς στενοχωρούσε κάπως, γιατί δέν μπορούσαμε ναρχίσουμε τή συνείδησή μας ζωή χωρίς πουκάμισα, χωρίς κάλτσες και προκάπνια χωρίς χάρτη. Εύτυχώς που ό Μαρτίνας είχε φυλαγμένα δώδεκα φράγκα, καθώς και τό μερτικό μας από τή συντροφιά που είχαμε κάμει με τον Μπόμπ, είκοσιδύο σελίνια, δηλαδή είκοσιεπτά φράγκα και πενήντα. 'Ο, αυτά έκαναν σαράντα σχεδόν φράγκα, που για μάς ήταν κάτι τί.

Ό Μαρτίνας θέλησε να τά δώση στον Μπόμπ για τά έξοδα τής φυγής μου, μά ό Μπόμπ άποκρίθηκε πως δέν πληρώνονται οι φιλικές υπηρεσίες και δέν θέλησε να δεχθί ούτε λεπτό.

Η πρώτη μας λοιπόν δουλειά, άμα βγήκαμε από τήν «Έκλεϊψις», ήταν να βρούμε κανένα καλιό στρατιωτικό σάκκο και ναγοράσουμε δυο πουκάμισα, δυο ζεύγη κάλτσες, ένα κομμάτι σαπούνι, ένα τένι, κλωστή, κουμπιά, βελόνες και τέλος κάτι που μάς ήταν άκόμη πιο άπαραίτητο από τά τόσο χρήσιμα αυτά πράγματα ένα χάρτη τής Γαλλίας.

Αλήθεια, που θα πηγαίναμε τώρα που ήμαστε στη Γαλλία; Ποιό δρόμο έπρεπε να πάρουμε; Πώς να διευθυνθούμε;

Αυτό συζητούσαμε βγαίνοντας από τό 'Ιζινύ, από τό δρόμο του Μπαγιέ.

«Έγω δέν έχω καμμία προτίμηση, είπε ό Μαρτίνας, κι' είμαι πρόθυμος να πάω δεξιά ή άριστερά. Ένα μόνο πράγμα θέλω.

— Τι;

— Νακολουθήσουμε κανένα ποτάμι ή κανένα κανάλι, γιατί έχω μία ιδέα.

Κι' επειδή δέν τον ρώτησα ποιά ήταν ή ιδέα του, ό Μαρτίνας εξακολούθησε:

— Βλέπω πως πρέπει να σου τήν εξηγήσω. Όταν ό 'Αρθούρος ήταν άρρωστος, ή κυρία Μίλλιγκαν τον ταξείδευε με τον «Κύκνο» κι' έτσι τον άπάντησε.

— Μά δέν είναι πιά άρρωστος.

— Δηλαδή είναι καλύτερα. Γιατ' είχε άρρωσθήσει πιο πολύ και σώθηκε με τίς φροντίδες τής μητέρας του. Η ιδέα μου λοιπόν είναι πως, για να τον γιατροφέη στην έντέλεια, ή κυρία Μίλλιγκαν τον ταξείδευι πάλι στους ποταμούς, στα ποτάμια και στα κανάλια τής Γαλλίας με τον «Κύκνο». 'Όστε άν άκολουθήσουμε κανέν' άπ' αυτά, κι' έχουμε τύχη, μπορεί να παντήσουμε τον «Κύκνο».

— Και ποιος σου είπε πως ό «Κύκνος» βρίσκεται στη Γαλλία;

— Κανένας. Έπειδή όμως ό «Κύκνος» δέν μπορεί να ταξείδευη στη θάλασσα, ύποθέτω πως δέν θάφυγε άπ' τή Γαλλία. Έπειτα, τί θα χάσουμε;... Έγώ θέλω να βρούμε τήν κυρία Μίλλιγκαν κι' ή γνώμη μου είναι πως πρέπει γι' αυτό να κάμουμε ό,τι μπορούμε.

— 'Αμ ή Λίζα, ό 'Αλέξης, ό Βενιαμίν, ή Στεφάνια;

— Θα τούς ιδούμε κι' αύτός, ενώ θα φάγουμε για τον «Κύκνο». Πρέπει να φθάσουμε σε κανένα ποτάμι ή σε κανένα κανάλι. 'Ας ιδούμε στο χάρτη, ποιος είναι ό πλησιέστερος ποταμός;

Απλώσαμε τό χάρτη στη χλόη του δρόμου και ζητήσαμε τον πλησιέστερο ποταμό. 'Ηταν ό Σηκουάνας.

— 'Ορα! είπε ό Μαρτίνας. Να πάμε στο Σηκουάνα.

— 'Ο Σηκουάνας περνά από τό Παρίσι.

— Και τί έχει να κάνει αυτό;

— Έχει και πολύ. Άκουσά τον Βιτάλη να λέη, πως όταν θέλουν να βρούνε κάποιον, στο Παρίσι πρέπει να φάξουν. 'Αν ή 'Αγγλική 'Αστυνομία με γυρεύη για τήν κλοπή του 'Αγίου Γεωργίου, δε θέλω να με βρή. Τότε δέν αξίζειτόν κόπο να τό σιάσουμε.

— Μά μπορεί ή 'Αγγλική 'Αστυνομία να σε πιάση και στη Γαλλία;

— Δέν ξέρω, μά άν είν' έτσι, δέν πρέπει να πάμε στο Παρίσι.

— Μά δέν κάνει νακολουθήσουμε τό Σηκουάνα ως τά περιχωρα του Παρισιού, να τον αφήσουμε και να τον πάρουμε πάλι παρακάτω; Δέν έννοώ κι' έγω να ιδώ τον Γαροβόλη.

— Το πιστεύω!

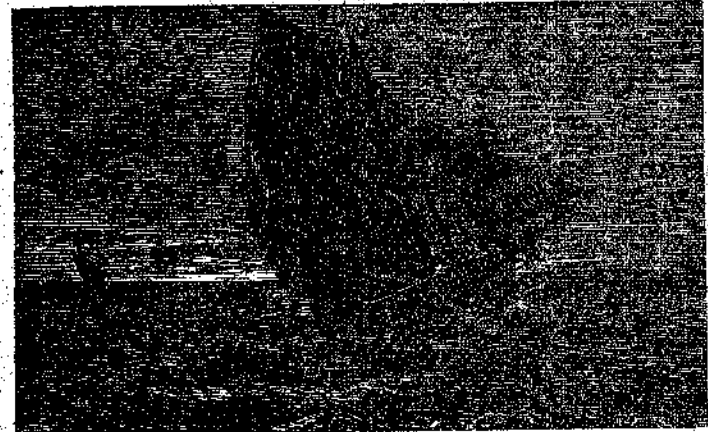
— 'Ας κάμουμε λοιπόν έτσι. Θα ρωτούμε τούς βαρκάρηδες, τούς ναύτες, τούς εργάτες στις προκυμαίες του ποταμού κι' ε-

πειδή ό «Κύκνος», με τή βεράντα του, ξεχωρίζει από τάλλα πλοία, θα μάς πούν άν τον είδαν να περνά τό Σηκουάνα. 'Αν δέν τον βρούμε στο Σηκουάνα, θα τον ζητήσουμε στο Λείγηρα, στο Γαρούνα, ε όλους τούς ποταμούς τής Γαλλίας ως που να τον βρούμε.

Δέν είχα να προβάλω αντίρρησης στο σχέδιο αυτό του Μαρτίνα. Κι' αποφασίσαμε να πάμε στο Σηκουάνα, για νακολουθήσουμε τίς όχθες του προς ταπάνω.

Αφού φροντίσαμε για μάς, ήταν καιρός να συλλογισθούμε και τον Κάπη. Ένας Κάπης κίτρινος δέν ήταν για μένα ό Κάπης. Άγοράσαμε σαπούνι τής μουγάδας και στο πρώτο ποτάμι που άπάντησαμε, τον σαπούνισαμε καλά και τον λούσαμε.

Μά ή βαφή του φίλου μας Μπόμπ ήταν πολύ καλής ποιότητας. Χρειάστηκαν πολλές σαποουνάδες, πολλά τριψίματα, πολλά μπάνια και προπάντων πολλές εβδομάδες, για να ξαναπαρή ό Κάπης τό φυσικό του χρώμα. Εύτυχώς ή Νορμανδία είναι ή χώρα του νερού και μπορούσαμε να τον πλένουμε καθημέρα.

*Εσχίσε γαρ τή θάλασσα, γέρνοντας τόσο... (Σελ. 349, στ. γ')

Από τό Μπαγιέ, τό Καέν, τό Πον-λ' Εβέκ και τό Πον-Ωντεμέρ, φθάσαμε τον Σηκουάνα στη Λαμπούγη.

Όταν, από τό ύψος των δενδρόφυτων λόφων και στη στροφή ενός σκιερού δρόμου, ό Μαρτίνας είδε άξαφνα μπροστά του τον Σηκουάνα, να σχηματίζει μία μεγάλη καμπύλη, που έμεις βρισκόμαστε στο κέντρο τής, και να ρέη σιγα-σιγα με τά γαλήνια κι' άφθονα νερά του, τά σκεπασμένα από καράβια με άσπρα πανιά και με βαπόρια, που ό καπνός τους άνέβαινε ως έμας, εδήλωσε πως τό θέαμα αυτό τον έσυμπλήρωσε με τό νερό και πως με μεγάλη του ευχαρίστηση θα ταξείδευε κι' αυτός σ' ένα τέτοιο ήσυχο ποτάμι, ανάμεσα στα δροσερά εκείνα λιβάδια, τούς καλλιεργημένους άγρους και τά πυκνά δάση που τον περιέβαλαν με πρασινάδα.

— Να είσαι βέβαιος πως στο Σηκουάνα ταξείδευει τον άρρωστο γιό τής ή κυ-

ρία Μίλλιγκαν! μου είπε με πεποίθηση. — Αυτό θα τό μάθουμε σε λίγο, ρωτώντας τούς ανθρώπους του χωριού που είναι κει κάτω.

Δέν ήξερα όμως πως δέν είναι τόσο εύκολο να συνανοηθί κανείς με Νορμανδούς. Ποτέ δέν άποκρίνονται καθαρά, άλλ' άπεναντίας ρωτούν αυτοί εκείνον που θέλει να τούς ρωτήση:

— Καράβι τής Χάδρης, να σας χαρώ, ή καράβι τής Ρουένης γυρεύετε; — Μαούνα είναι; Βάρκα, καίκι, κόττερο, τί, να σας χαρώ;

Αφού άποκρίθκαμε ε όλες αυτές τίς έρωτήσεις, κατορθώσαμε τελοπάντων να μάθουμε, σχεδόν για βέβαιο, πως ό «Κύκνος» δέν φάνηκε ποτέ στη Λαμπούγη, — τέτοιο πράγμα, να σας χαρώ!... ή άν περάσε, θάταν νύκτα και δέν τον είδε κανείς.

Από τή Λαμπούγη πήγαμε στη Ρουένη, όπου ξαναρχίσαμε τήν έρευνά μας μά χωρίς καλύτερο αποτέλεσμα. Στο 'Ελμπέρ, στο Πόλ, τά ίδια: κανείς δέν ήξερε να μάς πη για τον «Κύκνο».

Χωρίς ναποθαρρυνόμαστε, εξακολουθούσαμε να προχωρούμε, ρωτώντας. Δέν είχαμε όμως πιά μεγάλες ελπίδες, γιατί ό «Κύκνος» δέν μπορούσε βέβαια να είχε ξεκινήσει από μέρος διάμεσο. Η Κα Μίλλιγκαν κι' ό 'Αρθούρος ή από τό Κιλμπιέρ ή από τή Ρουένη. 'Αλλ' αφού ως τώρα δέν βρήκαμε τά ίχνη τους, έπρεπε να πάμε ως τό Παρίσι κι' ακόμη παρακάτω.

Έπειδή δέν περπατούσαμε μόνο για να προχωρούμε, αλλά έπρεπε και να κερδίζουμε καθημέρα τό ψωμί μας, κάναμε πέντε εβδομάδες για να φθάσουμε από τό 'Ιζινύ στο Σαραντόν.

Έκει παρουσιάζοταν ένα ζήτημα: έπρεπε νακολουθήσουμε ακόμα τό Σηκουάνα, ή να πάρουμε καλύτερα τό Μάρνη; Μελετούσαμε συχνά τό χάρτη, μά δέν ξέραμε τί ναποφασίσουμε, γιατί κι' οι δυο δρόμοι μάς φαίνονταν επίσης καλοί για τό σκοπό μας.

Εύτυχώς, μόλις φθάσαμε στο Σαραντόν, τό ζήτημα λύθηκε: γιατί, για πρώτη φορά, άποκρίθηκαν εκεί στις έρωτήσεις μας, πως είχαν ιδή ένα πλοίο θαλαμηγό, με βεράντα, που έμοιαζε μέτσο τον «Κύκνο».

Ό Μαρτίνας χάρηκε τόσο πολύ, ώστε άρχισε να χορεύη στην προκυμαία έπειτα, άφίνοντας άξαφνα τό χαρό, πήρε τό βιολί του κι' έπαιξε ένα θριαμβευτικό έμβατήριο.

Στο διάστημα αυτό, έγω εξακολουθούσα να ρωτώ τούς ναυτικούς. [Έπεται συνέχεια]

